

Rakstnieks ar dēkaiņa dabu

DAGNIJA DRUNGILA

Igauņu rakstnieks Olevs Remsu Starptautiskajā rakstnieku mājā nav pirmo reizi, turklāt viņam, atbraucot uz Ventspili, jau izveidojušies savi rituāli. Remsu piedzīvojumu meklētāja daba mudina izziņāt pasauli un pēc tam pieredzēto pārvērst lieliskā prozā.

Olevs Remsu ir prozaiķis un pensionēts kinodramaturģijas pasniedzējs. Dzimis 1947. gadā Tartu, absolvējis Tartu Universitāti žurnālistikas specialitātē, bet Maskavā pabeidzis scenāristu un režisoru studijas. Literatūrā viņš debitēja 1976. gadā ar romānu par bitņiku paaudzi *Ritdienas margrietiņa (Homne karikakar)*. Kopš tā laika viņš ir kļuvis par vienu no ražīgākajiem mūsdienu igauņu autoriem. Krietnu daļu no Remsu sarakstītā aizņem ceļojumu literatūra. Viņš rakstījis arī literatūras un kino kritiku, biogrāfiju un vairākus scenārijus.

Par sevi Remsu saka, ka ir pensionārs, kurš neprot atpūties. «Nekā nedarišana ir māksla, kuru es nepārvaldu.» Remsu bijis arī vairāku žurnālu redaktors, strādājis arī *Tallinnfilm*, bet atzīst, ka šos darbus tomēr darījis, sevi pārvarot. «Es slikti panesu rutīnu. Mans ķermenis, viss mans prāts pastāvīgi pieņirsa pārmaiņas. Mans patie-

sais aicinājums ir būt piedzīvojumu meklētājam un pētniekam.» Rakstnieks jaunībā kādu laiku bijis meliorators studentu celtnieku nometnē Kamčatkā, un tik lielu algu nekur agrāk vai pēc tam dzīvē neesot saņēmis. Dažādus darbus darījis studiju laikā, vasaras brīvlaikā, bet naktīs universitātes laikā lādējis vagonus Tartu dzelzceļa stacijā. Viņš ar prieku piekritis vest lopus uz Aizkaukāzu, Vidusāziju, Sibīriju. Turklāt to darījis astoņpadsmit reizi. Reiz Kazahstānā, kad tur atvedis lopus, viņam piedāvāts aizraujošs darbs – čūsku medības. «Uzvilkām leģingus un ķērām ar tiklu čūskas.» Tikls bijis līdzīgs kā tauriņu ķeršanai paredzētais, tikai nedaudz lielāks un izturīgāks. Noķertās čūskas saliktas lielā kastē un aizvestas uz laboratoriju, kur no tām tika ekstrahēta inde, ko izmanto medicīnā. Pēc tam čūskas nonākušas restorānos, kur no tām gatavoja dārgas udsienas. «Pats arī esmu ēdis

čūsku, tikai Ķīnā.» Vēl Remsu ar nelielu kuģi, piecu cilvēku komandā, devies ceļojumā apkārt pasaulei. Bijis arī starptautisks novērotājs karadarbības zonās Balkānos un Kaukāzā, kā arī vēlēšanu novērotājs Krievijā. Vencuēlā piedalījies pirmskolumbiešu mākslas relikviju meklējumos. Ir bijis gids Austrālijā, Jaunzēlandē, Ķīnā, Amerikā un gandrīz visās Eiropas valstīs. Viņš sarakstījis ceļojumu grāmatas par Ķīnu, Taiti un Tongu, ASV un Kanādu, Vencuēlu, Kostariku, Ņencu reģionu Krievijā, Centrālāziju un vilcienu Tallina-Maskava-Vladivostoka. Bijis režisors vairākām dokumentālajām filmām par ceļošanu. Viena šāda filma top arī šobrīd. Pagājušajā gadā Remsu vienu mēnesi pavadījis Ukrainā, kur uzrakstījis divus apjomīgus rakstus par karu.

Pašlaik Remsu strādā pie stāstu krājuma ar nosaukumu *Tibetas evaņģēlijs*. Tajā ir deviņi stāsti, kuru darbība norisinās dažādos laikmetos un dažādās vietās visā pasaulē – Persijā, Ēģiptē un Izraēlā, Tibetā, Grieķijā, Romā un Bizantijā. «Savā pasaules skatījumā esmu racionalists, taču augstu vērtēju reli-

Foto: personīgais arhīvs

Igauņu rakstnieks Olevs Remsu Ventspils Starptautiskajā rakstnieku un tulkotāju mājā rezidē ar Ziemeļvalstu Ministru padomes atbalstu.

ģiju,» rakstnieks stāsta. Viņam šķiet interesanti, kā un kāpēc cilvēki nonāk pie saviem reliģiskajiem uzskatiem un pārliecības. Ventspilī rakstniekam darbi sokas raiti. Rakstnieku mājā Remsu viesojies vairākkārt, un nu jau par tradīciju kļuvis gājiens pie friziera, uz tirgu, baseinu un Olimpiskā centra treniņu zāli. Frizieris viņu atpazīnis, lai arī rakstnieks iepriekš šeit bijis pirms trim gadiem. Remsu juties pagodināts, jo tā bieži negadās. «Pateicoties

Ventspilij, esmu arī guvis pasaules rekordu, protams, kopā ar vairākiem tūkstošiem citu cilvēku. Mana māte bija dārzniece, tāpēc es ņēmu piemēru no viņas un piedalījos Ventspilī puķu stādīšanas talkā. Klāt bija Ginesa rekordu grāmatas operatori, un toreizējais pilsētas mērs Aivars Lembergs personīgi man paspieda roku, pasniedzot sertifikātu. Viņš ir vienīgais mērs pasaulē, kuram esmu paspiedis roku. Un cik pilsētas esmu bijis!»